

LLUITEM CONTRA ELS PRESSU- POSTOS

Sumari nº5	IU davant les generals	pàg 7
	Pressupostos	pàg 9
	Aturar el feixisme	pàg 12
	Fora el cop a Pakistan!	pàg 14
	Eleccions a Argentina	pàg 17
	Portugal: el <i>Bloco</i> en el Parlament	pàg 19
Mèxic: repressió a vaga UAM	pàg 20	

Lluita Internacionalista és una publicació de militants del Partit Revolucionari dels Treballadors (PRT) que realitzen una experiència política diferent de la majoria del PRT. La decisió d'aprobar la realització d'aquesta experiència va ser votada unànimement pel III Congrés del partit i ratificada pel Congrés de la Lliga Internacional de Treballadors (LIT-CI).

HA SORTIT
L'ÚLTIM
CORREO
INTERNACIONAL.
ST.

TAULÓ D'ANNUNCIIS

Ⓢ **Gira d' Estebao Cabrao** Ⓢ
Representant a Europa del CNRT
Comité per la Resistència del Timor

Algunes xarrades que donarà:

9-11: a Girona
10-11: Universitat Autònoma de BCN
10-11: (tarda) locals de la CGT
11-11: St. Andreu de la Barca
11-11: (tarda) Universitat Central de
BCN Aula Magna. Ⓢ

De Trotsky:

"Hi ha èpoques en que la tendència revolucionària es veu reduïda a una petita minoria dins del moviment obrer. Però el que aquestes mateixes èpoques exigeixen no és pas fer arranjaments entre petits grups, tapant-se mutuament els pecats, sinó ben al contrari, una lluita doblement impecable per una perspectiva correcta i una educació dels quadres en el esperit de l'autèntic marxisme."

De "Sobre els sindicats", octubre 1929

Per a que no parreu malament de la democràcia. Al rei li pujaran un 2%, com a la resta de funcionaris. Només cobrarà ...
1.084 milions de Ptes.!

T'esperem a les Cotxeres

El proper dissabte 13-11,
a les 11 hs.

Parlarem sobre:
Situació política. Balanç de les
eleccions a Catalunya.
Internacional: Colombia

FES
GUARDIOLA!
COMENCEM
LA CAMpanyA
FINANCERA!
CONTEN AMB
TU

Universitat de Girona :17/11

Xerrada:

La ocupació de terres al Paraguai

○ **El racó de les pintades** ○

**FORA LA LLEI ANTITERRORISTA!
SOBRESEÏMENT ACUSATS!!**

LI

Barcelona

Peli:
"Ara
comença
tot"
molt bona
ta

14 de Novembre, 12 hs
Associació de veïns de
ORCASUR

Xerrada-debat:

Situació política. Balanç de
les eleccions a Catalunya.
Internacional: Kosova

La lletra:

"-Y haya que pierda la voz, **GRIANDO**
Mientras me kede salud, **LUCHANDO!!**"

○ El último ke zierre ○

Amb les eleccions generals a la vista.

Després de les catalanes, tot apunta a les generals. En l'editorial del LI-4 deiem que els resultats de Catalunya no tindrien repercussions immediates en la política estatal i, efectivament, els Pressupostos Generals de l'Estat (PGE), el principal escull per acabar la legislatura, avancen sense dificultats i ja van superar les esmenes a la totalitat.

No obstant això, les pautes que han marcat les eleccions al Parlament han fet meditar els dirigents del PP. Alguns d'ells criticaven Aznar per l'excés de confiança i per no haver convocat les eleccions al juny, just després de l'eufòria de l'euro i en el cim del discurs del *Españavabien*. Les eleccions catalanes han presentat un important retrocés de la dreta (CiU, PP), cert és que la influència que va tenir Maragall no la té Almunia –sense superar la crisi de les primàries i la posterior dimissió de Borrell- però és obvi que sectors votants tant de CiU com del PP han passat factura pel pacte que mantenen a nivell estatal.

També cal tornar a mirar Euskadi. En l'anterior editorial explicàvem les fortes tensions entre els signants del Pacte de Lizarra. Aquestes tornaren a apareixer a la reunió del primer aniversari i a l'Assemblea de Municipis: mentre HB exigia que es definís un pla precís cap a la sobirania d'Euskalèria, el PNB limitava la declaració a manifestacions generals sense compromisos concrets. La resposta de las bases abertzales ha estat l'augment de les accions de protesta al carrer, Mentre, el govern Aznar segueix reprimint, aprofundint la pressió sobre ETA, en particular a França. La detenció de Belen, delegada per ETEA per a les negociacions amb el Govern són una mostra de l'actitut provocadora del Govern central.

És en aquesta situació que HB decideix no presentar-se a les eleccions generals i crida a l'abstenció. La decisió presa per primera vegada per HB dona una mostra de la situació interior que l'obliga a prendre accions radicals que donin veracitat als acords de Lizarra. Els riscos d'aquesta operació són evidents i més quan Lizarra (és a dir, la negociació amb la Monarquia per a que aquesta accepti que "els vacos decideixen" – o sigui l'autodeterminació-), no ens cansarem de dir que és un carreró sense sortida doncs no hi ha reforma democràtica de la Monarquia. Malgrat això, la decisió de HB suposa també una pressió sobre el PNB i EA, doncs la participació o no en el parlament espanyol no es una qüestió secundària entre qui suscriu el Pacte de Lizarra i el de Legislatura.

El darrer factor fundamental de les properes eleccions és IU. Després dels resultats desastrosos que encadena en las últimes eleccions, es profunditza la seva crisi interna. A aquesta crisi i al gir a la dreta que acaba de decidir aquesta formació a l'estiu, dediquem un dels articles d'aquest número.

Rebutjar els Pressupostos.

Les dues crosses en les quals s'ha vingut arrepenjant el Govern han tornat a funcionar. La primera, el bloc parlamentari amb les burgesies nacionalistes. El PP va rebre el vot no només de CiU i CC, sinó també del PNB. Mentre amb una ma Arzallus declara "Ministre de la guerra" a Mayor Oreja amb l'altra vota els PGE, és a dir, els diners amb els quals el citat ministre seguirà fent la guerra contra Euskadi. Quan es tracte de diners, les burgesies nacionalistes deixen de cantó les crítiques i van a la feina, a repartir-se de la millor manera possible el pastís. Moltes vegades hem dit que el nacionalisme de CiU i el PNB acaba tot just on comencen els interessos com a burgesia, és a dir, quan es parla de diners.

La segona crossa és la política de pacte i desmobilització de CCOO i UGT per frenar la reacció obrera al llarg de tots aquests anys. Aquesta vegada, l'acord CCOO-CSIF amb l'Administració sobre retribucions dels funcionaris, obstaculitza una resposta real als PGE, una resposta més que justificada no solament perquè mantenen les pèrdues de poder adquisitiu dels sous acumulades els darrers anys, sino que tampoc arriben a l'actual inflació reconeguda pel govern, a més de mantenir la clàusula de reducció dels llocs de treballs públics impedit que es cobreixin només el 25% de les que es creïn. Pel moment UGT s'ha despenjat i signat amb CGT, ELA-STB, LAB, CIG, Intersindical Canària, STES, IAC, una denúncia de l'acord però tampoc concreten un pla de mobilitzacions, la qual cosa dificulta una resposta.

Pel demés, i encara que CCOO i UGT s'ha declarat contra el conjunt dels PGE per antisocials, i han anunciat a la premsa possibles mobilitzacions a finals de novembre, principis de desembre, tot sembla més una posa que una veritable actitud per donar la resposta necessària. Si és així, estariem davant la continuïtat de la política dels darrers anys que no només és perjudicial pels treballadors del sector públic, sinó pel conjunt dels treballadors doncs els PGE són el referent en els convenis que es comencen a negociar. A més els PGE fixen l'anomenat salari indirecte, és a dir, el conjunt de prestacions socials que, un cop més, i malgrat els esforços electoralistes del PP, segueixen la tònica de retalls marcada per la UE en un any en el qual previsiblement l'economia no marxarà tant bé.

Així mateix la desmobilització juguen a favor del govern davant les properes eleccions. Aznar presentarà per enganyar el poble treballador que amb ell s'han arribat a majors acords amb els sindicats i com a garantia de la seva política econòmica. Cal exigir de les centrals sindicals que concreten la mobilització contra els PGE amb un pla de lluita democràticament votat i que aquelles que rebutgen l'acord de retribucions es posin al capdavant i cridin a CCOO a que el trenqui.

Eleccions Catalanes

Vots d'esquerra President de dreta

Les eleccions catalanes han estat marcades per l'alt grau de polarització que va imprimir-hi el PSC. "L'opció" Pujol-Maragall presidí quasi absolutament el procés pre-electoral, independentment de cap proposta programàtica. Però, tot i amb això, no ha estat suficient per trencar la tendència abstencionista dels joves i treballadors, sinó que, al contrari, ha crescut. El resultat és un govern autonòmic inestable, marcat per la provisionalitat que li atorga la proximitat de les generals amb la necessitat de suport del PP o ERC. Contra tota la campanya abstencionista de molts sectors –alguns des d'un llenguatge d'esquerres– aquesta ha afavorit a Pujol que s'havia dotat d'una política en aquest sentit, sense que el preocupés que, formalment, l'elevada abstenció deslegitimi la seva representativitat.

Una abstenció jove i obrera

El que ve essent una tònica de les últimes eleccions s'ha aprofundit i ha arribat al 40,08%. El seu caràcter obrer i juvenil queda reflectit en els 2-3 punts per sobre de la mitjana de les comarques del cinturó industrial de Barcelona. Municipis eminentment obrers com Cornellà o Terrassa es mouen en aquest 42-43%, que arriba a cotes fins i tot superiors en poblacions com L'Hospitalet (44,06%), Montornès del Vallès (46,55%), El Prat de Llobregat (47,28%) o S. Vicenç dels Horts (47,63%). Però no és aquí que el creixement de l'abstenció ha estat més gran, sinó en barrriades de classe mitjana que marquen una ampliació del ventall abstencionista cap a barris tradicionalment de petits comerciants amb un pes fort de los moviments juvenils radicalitzats, com a la ciutat de Barcelona, els barris de Gràcia i Sants.

La xifra és superior a la de les autonòmiques anteriors (36%) i segueix la tònica de les darreres europees, i fins i tot de les municipals, per la qual cosa l'explicació no passa pel caràcter "nacional" d'aquestes eleccions sinó que reflecteix: 1. la falta "d'utilitat" del vot; 2. L'absència d'alternativa creïble; i 3. L'efecte de la política de Pujol establint el calendari més abstencionista possible de cara a rendibilitzar els seus vots.

Retrocés de la dreta

Una de les dades més significatives de les eleccions ha estat la pèrdua de 273.725 vots entre CiU i PP respecte el 95. El major perdedor, paradoxalment, és qui assumirà la Presidència (amb 56 escons): Pujol, que perd 147.747 vots, pagant el preu de la seva aliança amb el PP al govern central. I això planteja la necessitat de suports per aconseguir la majoria absoluta, i l'empeny o a ERC o al PP (tots dos amb 12 escons). ERC té la intenció de fer-se valer, ja que de fet manté el seu pes parlamentari gràcies al trasvassament de votants de CiU –ja que per l'esquerra ha perdut un altre sector que passa al PSC empès pel vot "útil"–, i ja va viure l'amargant experiència de fer de soci de Pujol a la primera legislatura amb un elevat cost de base social.

Queda el PP, que perd 5 escons i 125.978 votants que es desplacen cap a CiU –la qual cosa representa pel que fa a aquests darrers que el total perdut no són només els 147.000 sinó els 273.000–. El seu oferiment a Pujol per recolzar la investidura, el deixa en una posició molt dolenta, tornant a aparèixer, i ara a Catalunya, agafat de la mà del soci que ja li ha fet perdre pes en aquestes eleccions. És en aquest marc en què Pujol "amenaça" demagògicament de tornar a convocar eleccions si no hi ha una clara majoria, provant per tots els mitjans d'aparèixer distant del PP i pressionar el suport d'ERC.

Encara que les xifres encara són molt petites (1.278), cal assenyalar el creixement del feixisme expressat pel vot a Falange que multiplica per 4 els seus vots del 95, com a expressió del procés de polarització social.

Creixement del PSOE

Tot i les baladronades de Maragall, és certa la seva reivindicació que són els autèntics triuñadors de les eleccions, superant de 6.328 vots a CiU. Tot i això, no cal recordar que PSC-PSOE van participar en l'elaboració de l'antidemocràtica llei electoral i que amb ella van formar majories al llarg dels 12 anys que van estar a la Moncloa, sense preocupar-los en absolut ni la desvalorització del vot urbà –essencialment obrer– ni el problema de les restes.

El seu avenç és espectacular, perquè fins i tot tenint en compte només Barcelona –l'única circumscripció en què es presentaven tots sols–, guanyen 142.991 votants sobre el total català del 95. Si hi sumem les coalicions de les altres 3 províncies amb IC, l'avenç és de 376.400 que, per descomptat, no s'expliquen ni tan sols si IC aportés el total dels votants del 95 –que serien de l'ordre de 30.000–.

La política de polarització Pujol-Maragall impulsada durant les eleccions, no els ha servit per frenar i encara menys per atraure– el sector abstencionista, però sí per canalitzar el desig generalitzat als sectors populars de treure's de sobre Pujol. Amb això, la seva política d'aliances, i especialment la campanya per la base realitzada amb Ciutadans pel Canvi, els ha

reportat aquest espectacular avenç.

Crisi i enfonsament dels projectes estalinistes

Si bé dedicarem un espai específic al procés de l'EUiA-IU, no podem tancar aquesta anàlisi sense traçar a grans trets el balanç de les dues opcions que oferia l'estalinisme en aquestes eleccions. En termes de vots confirmen la tònica de les europees i municipals sense arribar ni a la meitat dels votants del 95 – ja ni parlem dels percentatges històrics del PSUC a Catalunya el 78 que arribaven a cotes del 20%!-: entre EUiA i IC perden 6 dels 11 diputats que tenien. Això tenint en compte els 2 que va colar IC a les coalicions amb el PSC.

El procés de socialdemocratització d'IC s'ha consolidat plasmant al terreny electoral el gir cap a la dreta de la seva política. El seu intent de "colar" parlamentaris allà on no en tenia –totes les circumscripcions excepte Barcelona- que la van empènyer a la coalició amb el PSC, i al discurs del "vot útil" per fer fora Pujol, van girar-se-li en contra allà on va provar de guanyar-se un espai propi amb què negociar millor a posteriori amb Maragall. Així, la seva presentació en solitari a Barcelona fou un desastre complet: IC havia convençut realment la seva base del vot "útil", i aquesta el va aplicar conseqüentment fins i tot allà on el seu partit tenia presència pròpia. No és, doncs, d'estranyar, que el mateix Ribó a la jornada electoral plantegés com una errada no haver anat amb el PSC també a Barcelona. Les bases estan assentades per les generals del 2000.

El procés polític paral·lel de l'EUiA-IU ha tingut encara un resultat pitjor amb la pèrdua del parlamentari, i sobretot amb un resultat del 1,43% que no arriba ni a la meitat de les seves expectatives (el 3%). Aquest

percentatge només se supera en alguns dels seus feus tradicionals del cinturó industrial com Montornès (4,78%), Cornellà (3,81), S. Vicenç (3,34), El Prat (3,17). Però ni tants a tots: L'Hospitalet (2,72), Sabadell (2,57) i especialment significatiu el 1,68% de Terrassa. En aquestes darreres poblacions, el total dels vots IC-EUiA quasi són un terç dels que van obtenir el 95.

Espai pel trotskisme?

Considerant el total de forces que es reclamaven del trotskisme l'any 95 (PRT-POR-NPS), els vots havien estat de 7.056. Amb la incorporació dels dos primers a EUiA-IU, només l'NPS, aquesta vegada com a POSI, repetia en aquestes eleccions, encara que només per Barcelona –l'any 95 va estar també a Tarragona-. El seu vot és digne de menció perquè no havent tingut ni espais públics ni una especial activitat, quasi duplica la votació anterior arribant als 2.018 vots davant dels seus anteriors 1.039, precisament quan torna a aparèixer amb el seu propi nom i destaca el símbol de la IV. Creiem que els 469 vots de LI no han estat significatius en aquest aspecte –els analitzem separatament- tant per l'ús d'un nom desconegut que ni recorda ni té connotacions que puguin recollir l'espai anterior, com pels seus escassos 4 mesos de vida, com per la inexistència d'espais als mitjans de comunicació. Tot i així, i amb tots els condicionants d'abstenció (pels quals òbviament aquesta opció a l'esquerra encara no és una alternativa) i polarització elevada, entre tots dos arribarien al 35% dels vots del trotskisme l'any 95. Però això queda molt lluny del que defensàvem, i seguim defensant, són les possibilitats de consolidar una alternativa a l'esquerra d'IU recolzant-nos en el procés de reorganització dels treballadors i la joventut.

Balanç de Lluita Internacionalista

Construint l'esquerra revolucionària

Quan vam plantejar-nos de presentar la candidatura com a Lluita Internacionalista (LI) ens movien dos motius: impulsar la construcció d'una esquerra revolucionària, una alternativa obrera, internacionalista i anticapitalista a l'esquerra d'EUiA-IU, i contribuir a impulsar les mobilitzacions en curs. Creiem que, molt modestament, d'acord amb les nostres forces, els objectius s'han acomplert.

A qui llegeixi aquestes línies en clau electoralista, li semblarà un acudit amb els escassos 469 vots obtinguts (0,02%). I, en canvi, la nostra lectura és ben bé una altra. La campanya fou una tasca de propaganda centrada tant en llocs de treball com geogràficament (Girona, Prat, Zona Franca, Sants, L'Hospitalet, Vallès a partir de la UAB...) i va superar les nostres expectatives: 5000 tríptics, 2000 cartells, xerrades i actes que van reunir més de 200 companys.

Van fer possible la presentació de la candidatura 180 companys que, des de Catalunya, Madrid, València, les Balears o Euskadi, van donar el nom per formar les llistes electorals. Les traves legals amb un recent Decret de la Generalitat, negant el dret a ser candidat als no censats al territori, ens van impedir de presentar-nos a les 4 províncies, cosa per la qual sobraven DNIs.

Vam posar la candidatura al servei de les lluites: vam oferir els nostres espais públics de TV i ràdio als companys d'Estratel –en lluita contra el treball precari-, a l'Assemblea de les Escoles d'Adults –en defensa de l'educació pública-, als treballadors de Telefónica –pendents de judici pel seu suport a la lluita d'Estratel-, als bombers de Barcelona –en contra del tancament de parcs i el procés de privatització-, a Renfe de CGT de Girona –en lluita contra la implantació del TAV-, a la Plataforma en defensa de Benjamí Ramos –en representació de la lluita en

no va fer que aturéssim la nostra activitat de solidaritat amb Timor, ni que en poséssim en marxa una altra amb les ocupacions de terres a Paraguai, o la participació a la lluita de treballadors de l'Ajuntament de Barcelona, o en les activitats quotidianes d'administració pública, CATSA, ensenyants, en defensa de la universitat pública, la mani antifeixista del 12 d'octubre, o que ens volquéssim en les tasques en defensa dels detinguts. Passades les eleccions ens alegrem que els llaços establerts amb els nostres companys més pròxims, així com els que hem contactat durant les eleccions mateixes, no han fet res més que estrènyer-se i deixar-nos per endavant més compromisos per aconseguir. Els farem en la mesura de les nostres forces, i des d'aquestes pàgines, l'agraïment pel que hem compartit a tots els que hi han col.laborat, i la proposta que construeixin l'esquerra revolucionària que quotidianament necessitem.

defensa dels presos nacionalistes-, les assemblees d'okupes dels Químics de Girona, de Terrassa i de Sants –en defensa de la vivenda i els espais per a la joventut-, a AOI-AOB –en el terreny de la solidaritat internacional-. Els companys de CGT del comitè d'empresa d'Estratel, de Telefónica, de Renfe de Girona, dels Químics i AOB ens van prendre la paraula. Amb els d'en Benjamí Ramos, el compromís fou diferent per qüestions repressives. Amb tots ells el nostre criteri no fou parlar de les lluites en període d'eleccions, sinó posar els nostres mitjans al seu servei, sense compromisos mutus en la totalitat de llurs reivindicacions, ni d'ells amb la nostra candidatura. Però també vam xocar amb la Llei Electoral -i un error nostre d'interpretació-, i se'ns van negar els mitjans de comunicació.

El treball conjunt amb tots ells, amb els que van acceptar i els que no, segueix dia a dia. La campanya

Mª Esther del Alcázar

El govern impugna conquestes laborals als ajuntaments

Continuem plantejant un pacte sense mobilització? o dinamitzem el sector públic per defensar les nostres reivindicacions?

A l'Administració Pública, i en concret a molts Ajuntaments, fa anys que la negociació col.lectiva s'ha imposat a partir dels processos de mobilització al sector, això ha significat millores en les condicions socials i laborals, per exemple les 35 hores de jornada laboral, increments salarials superiors als PGE, clàusules de revisió salarial, etc. El govern, dins la seva política de retallades pressupostàries i explotació als seus propis treballadors, mitjançant els governadors civils a les comunitats autonòmiques –especialment a Catalunya- impugna davant la legislació corresponent tots els articles dels convenis que vulnerin per llei el que està establert per les mesures del govern. Tot això significa la negació del dret a la negociació col.lectiva; un sector de treballadors importantíssim continua comprimit en un *corsé* –les lleis- molt difícil d'entendre i combatre des de cadascú de nosaltres. En contra d'aquest procés els sindicats van plantejar mobilitzacions parcials dels Ajuntaments, de delegats, la qual cosa evidentement no va tenir fruits.

Ara el govern continua impugnant: les 35 hores, les clàusules de revisió salarial, qualsevol mesura que superi el que està establert. Problema que se'n deriva: des dels sectors s'intenten negociar convenis que tinguin per resultat la millora i el manteniment dels drets existents per la porta del darrere, li canviem el nom, l'articulat és ambigu, en definitiva es claudica davant d'unes lleis retrògrades al servei de l'aplicació dels plans de restricció dels nostres governants, portant els representants dels treballadors a l'obligació de conèixer les lleis per trampejar-les, ens podem convertir en advocats sense títol en contra de sindicalistes en el sentit més ampli de la paraula. A l'administració local ens trobem davant d'aquesta disjuntiva legislativa, davant dels pactes globals que no qüestionen les lleis que comprimeixen la negociació col.lectiva a les empreses i davant d'unes lluites que, si n'hi ha, són sectorials, i que totes soles no poden trencar els plans del govern en contra dels treballadors. Per això calen uns plans, des dels sindicats de classe, de dinamització de la intervenció del conjunt de treballadors en la mobilització contra les lleis que comprimeixen, anul·len i permeten les impugnacions de les conquestes dels treballadors.

IU davant les Eleccions Generals

Imposible: girar a la dreta "y no morir en el intento"

Molts companys de IU-EUIA es desmoralitzen davant els retrocesos electorals. Sovint la tendència és pensar que els treballadors giren a la dreta i que el discurs revolucionari, comunista, cada cop té menys possibilitats. El problema d'IU no és la incomprensió dels treballadors ni les veus crítiques al seu interior, com tampoc en el passat el principal problema va ser –com es va dir– el PDNI-IC. Nosaltres pensem que el problema és centralment polític: IU s'allunya més i més d'una política revolucionària que prengui els fonaments del leninisme, que avanci seriosament cap el socialisme, que no es senti lligada a la Constitució que legitima l'herència monàrquica, que nega drets com l'autodeterminació i sacralitza la propietat privada i la economia capitalista. N'hi ha prou amb mirar ben aprop, a França o Portugal, per veure formacions revolucionàries, com LO-LCR o el Bloco de Esquerda, que han obtingut un creixement de vots significatiu. Però -i malgrat el discurs contra el PSOE- la direcció d'IU busca remei als mals girant a la dreta, el que l'aboca necessàriament a mans d'aquest partit, i reforça més l'aparell amb la qual cosa fa callar el debat i la participació de les bases. La direcció d'IU segueix entestada en posar el centre de les seves preocupacions a les eleccions, i no a la lluita i la mobilització. És inevitable que la crisi s'aprofondeixi. A pocs mesos de les generals i davant la previsió d'un nou fracàs, les tensions en el sí d'IU es generalitzen i creixen les dificultats de l'aparell per imposar disciplina a les federacions.

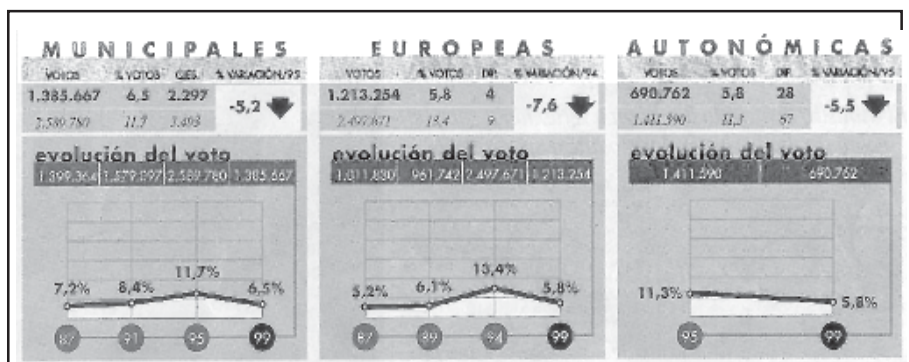
Els senyals d'alarma van sonar després de les eleccions europees, municipals i autonòmiques del 13 de juny per la pèrdua de la meitat dels vots del 95, sense poder distingir diferències importants entre els diversos sectors d'IU que encapçalaven les llistes: el Pasoc les europees, el PCE o el POR a Girona... en tots els casos van perdre. Les conseqüències polítiques i la pèrdua de molts escons, també van tenir la part financera: IU afrontà les eleccions amb crèdits bancaris. Amb el resultat del 5'77% va rebre una financiació de 3ptes. per vot, mentre que els resultats previsibles –superant el 6%– hagués sigut de 6 ptes per vot, IU va perdre més de 400 milions de ptes. Es van aixecar veus internes demanant la dimissió de Julio Anguita i l'anomenament d'un successor per encarar les eleccions generals del 2000.

Mentre això passava va haver federacions que iniciaren un viratge polític de 180° per entrar en el govern d'ajuntaments. La direcció andalusa, per 19 vots contra 5 i 2 abstencions, decidí abandonar la teoria de les "dos orillas" per a procedir a establir un acord conjunt amb el PSOE sobre 40 municipis i permetre el govern del partit millor situat. Aquest pacte portà Rosa Aguilar a ser l'alcaldesa de Còrdova. Aquests acords es van estendre a altres municipis fora d'Andalusia. A diferència d'altres dirigents que reconeixien un gir, Anguita seguia insistint que "era el PSOE qui havia canviat de discurs" respecte del 95. En realitat no era el PSOE que girava a l'esquerra sino que IU es preparava per girar a la dreta.

Amb la política del 95 de convertir el PSOE en el principal enemic i "alma bessona" del PP, no es va fer sino aprofundir la divisió en el si de la classe obrera, en benefici de la patronal. Un exemple es va donar en el mateix 95 quan IU renuncià a aprofundir la mobilització contra la Reforma Laboral del Govern González, desviant-ho cap a l'exigència d'anticipació de les eleccions (la mateixa exigència del PP) que, agreujat amb la desmoltzació imposada només podia portar al govern al partit de la patronal. Mentre, l'obsessió parlamentària d'Anguita el portava a proposar-se el "sorpasso", el gran beneficiari va ser Aznar. Però la direcció

d'IU no rectificà i justificà l'estratègia seguida, minimitzant el triomf del PP. Sectors de l'aparell d'IU explicaven que "contra la dreta es lluita millor" i que resurgirien les mobilitzacions ... els fets s'han encarregat de demostrar que la política era completament equivocada.

"Jo o el caos"

Tornant al mes de juny passat, Anguita reaccionà a les crítiques prenent la iniciativa i presentà la dimissió, demanant alhora per escrit la dimissió a tota la Permanent i –sense donar temps a la reorganització de l'oposició interna– precipitar un buit de direcció que només ell el podia omplir, reutilitzant la vella maniobra del jo o el caos. Confiat de la seva posició preparà la contraofensiva tot amenaçant: "si se'm canvia una coma del meu discurs, marxó". Des del Pasoc es responia: "assistim a l'espectacle més fastigós dels darrers anys. Anguita accepta la nostra dimissió i nosaltres no podem acceptar la seva.". El coordinador general bloquejar amb el PCE totes les propostes d'anticipació del procés congressual –previst a finals del 2000– o la convocatòria d'una Assemblea Extraordinària, que era l'única sortida per a resoldre la crisi cridant a participar a les bases, permetre la presentació de candidatures alternatives i no tancar-la en la cúpula d'IU. Així "la solució" a la crisi arribà amb fets consumats a la militància.

A la Permanent el control del PCE és total i Anguita sortí ratificat per 8 vots sobre 11, mentre quedava per juliol la

presentació d'un text polític i una nova Permanent. Les propostes arribaren a la Comissió Política que les aprovà per 106 vots contra 38 (els de Tercera Via i Espacio Alternativo). Entre sectors d'esquerra d'IU també es cridava a recolzar Anguita, creient que així es tallava el pas a la dreta de l'organització, però en realitat s'ajudava l'aparell a tancar en fals la crisi impedit una sortida progressiva de la mateixa. Les propostes del Pasoc i Izquierda Republicana que – encara que acceptaven la ratificació d'Anguita – exigien un Congrés Extraordinari, van ser rebutjades pel PCE. La crisi es va “tancar” en un plebiscit sobre la figura d'Anguita. Amb el resultat “d'Anguita sí”, aquest sortia personalment enfortit en el càrrec mentre es debilitava la resta de la direcció on estaven les veus crítiques. Anguita aprofità per exigir més disciplina i menys crítiques, davant la necessitat “d'homogenitzar el discurs i garantir la cohesió en les declaracions públiques”.

El gir a la dreta

El juliol i després de diverses reunions de *notables*, Anguita presentà a la Comissió el text polític i la nova Permanent. Com va a analitzar el delegat de la CUT, el text és un gir a la dreta, una aproximació política al PSOE i a les direccions dels sindicats, posant les bases per futurs acords. La nova

Permanent era continuista, però castigava als sectors que més s'havien significat en la crítica (a dreta amb Tercera Via de qui s'havia pres l'orientació política en el text, o a esquerra amb Espacio Alternativo). El PCE – que controla més del 50% de l'organisme – presentà una

moció per a que Anguita fos confirmat com a candidat a la presidència en les generals que no va arrossegar altres sectors d'IU (obtenint el 64%), amb el vot en contra de totes les minories i l'absència “casual” del Pasoc. Anguita no desaprofità la seva confirmació per collar una mica més tot advertint que “*davant les filtracions*” a la premsa de les reunions de la direcció, “*anirà als òrgans pertinents amb tot elaborat i consensuat de forma unilateral i sense debat global i col·lectiu*”.

Després de l'estiu arribaren les eleccions catalanes que van confirmar la tendència general d'IU cal avall. Els resultats són inqüestionables: 1'4%. Però a més van estar acompanyats d'altres així mateix irrefutables: els antics companys de viatge d'IU, IC passen a Barcelona de 11 diputats a 3. El vell estalinisme del PSUC, avui en les dues versions (IC, EUA-IU) va sortir globalment derrotat. Si hagués hagut un desplaçament de vots entre IC i la EUA estaríem davant les conseqüències de la lluita interna, però la pèrdua notòria de vots cap el PSC-PSOE i l'augment de l'abstenció en unes eleccions en les quals la dreta (CiU i PP) retrocedeix, suposen una dràstica reducció de l'espai polític que va més enllà de l'efecte de polarització Maragall-Pujol.

Les alarmes van tornar a sonar en la direcció d'IU. Els corrents minoritaris tornaren a exigir un canvi de discurs i persones, diverses federacions iniciaren contactes amb el

PSOE amb la finalitat de formar candidatures conjuntes – sota diverses fórmules – com a mínim al Senat. Però l'aparell central tornà a rebutjar aquestes negociacions i va exigir que, davant qualsevol pacte, serà la direcció central qui tingui l'última paraula, desqualificant els precossos ja avençats per federacions. Recordem que l'expulsió de IU-Galizia va ser amb l'acusació de trencar la disciplina d'IU i arribar a un acord de coalició amb el PSOE. La possibilitat de coalicions amb el PSOE prendria l'exemple d'IC a Lleida, Girona i Tarragona. En les circumscripcions en les quals no hi ha cap possibilitat de treure escons es buscava fer-ho amb el socialistes; però el preu que va pagar IC pels seus dos diputats a Tarragona i Lleida va ser sacrificar el seu espai polític (es va veure a Barcelona) i apareixer com l'ala esquerra del PSOE. Aquest és la disjuntiva que valora l'aparell. Però, com acaven de demostrar les eleccions catalanes, els dos camins van fracassar.

Una falsa disjuntiva

Amb el PSOE o contra el PSOE és una falsa polèmica per a definir una política alternativa en l'esquerra. Perquè no es pot construir una alternativa obrera sense una política d'unificació de la classe obrera, de front únic que prengui en compte els grans sectors de la classe que avui segueixen el PSOE. La política necessària és incompatible en presentar el PSOE com a germà del PP, i més encara si es complementa amb el sectarisme i les advertències d'Anguita en els seus discursos electorals de que *el poble té el que es mereix*, i “*si no ens dona els suport que necessitem, que després no es queixi*”. La classe obrera precisa de la unitat sempre que ha de donar una lluita contra la patronal. Una política d'esquerres comporta desplaçar el centre de la lluita de classes del parlament (que és on l'ha situada IU) a les mobilitzacions i defensar una política d'exigència i denúncia el PSOE. Aquesta lluita contra la patronal ha de tenir també el seu reflexe en la lluita per la desfeta de les formacions burgeses, però no a canvi de comprometre el partit en cap aliança amb una política contra la classe obrera.

El complement d'aquesta política, l'autèntica raó de ser, és la delimitació d'un programa contra el capitalisme, la Monarquia, que prengui partit obertament pels treballadors i la joventut, en defensa de les seves mobilitzacions, en defensa dels drets dels pobles. Només així serà possible tornar a entusiasmar els treballadors i joves. Sense perspectiva, prenent – com hem dit altres cops – les consignes que el PSOE va deixant en la seva entrega al capitalisme i la Monarquia; en defensa de la Constitució que empresona els pobles de l'Estat espanyol i consagra el capitalisme, és impossible il·lusionar i obrir un nou camí pels treballadors. Des que els socis del PCE en el Govern de l'exURSS i els països de l'Est es declaren obertament defensors del capitalisme i l'economia de mercat, des que van renunciar a tota lluita pel socialisme, inevitablement el seu espai es fonia i es fon amb el de la socialdemocràcia.

És per això que, davant la desesperació d'amplis sectors d'activistes honestos que veuen com els esforços per aixecar “l'única esquerra” possible s'estrellen, la política del PCE-Anguita està condemnada al fracàs, encara que temporalment pogués aconseguir alguns avenços. I està condemnada al fracàs perquè segueix el camí diametralment oposat: gira més i més a la dreta en el contingut mentre es sectaritzava, el que la fa apareixer – amb raó – que la preocupació central és la defensa de l'aparell. I és així davant les eleccions como ho és a la vida sindical.

Josep Lluís del Alcázar

Enfrontar els pressupostos: una necessitat

Al mig d'una situació econòmica que no pinta tan afalagadora com en els temps del «Espanya va bien» -ja ho alertàvem en el LI3-, el PP ha encarat els pressupostos en funció de la seva rentabilització electoral a les generals de març del 2000, amb el recolzament de CiU, PNV i Coalición Canaria. Així ha donat un demagògic rentat de cara a la política dictada pel Banc Central Europeu i la UE: el benefici dels que més tenen, el retall de les despeses socials amb més privatitzacions, sense avanços substancials en cap dels problemes del conjunt de treballadors (creació de treball, reducció de la precarietat, dignificació de sous, condicions laborals)... vanagloriant-se de «l'esforç social» d'unes engrunes absolutament insuficients en pensions i increments salarials -que marquen la pauta de la negociació col·lectiva privada- per sota de la inflació i plussos per productivitat.

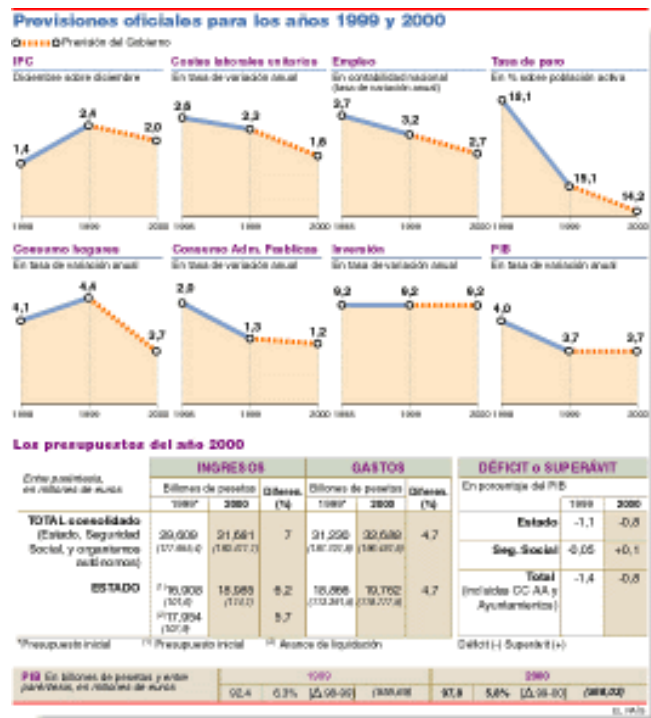
La quadratura del cercle

Si mirem les grans xifres que ens dóna el Govern, resulta que la inflació no passa del 2%, es redueix la despesa financera (el que paga l'Estat per allò que encara deu) a un 7,7%, el creixement del PIB és del 3,7%... i a més pugen les pensions, els salaris, incrementen l'atenció als aturats, puja el pressupost d'educació... Tot esdevé meravellós!

Només que això no és exactament així: la inflació ja abans de la pujada de nadal està en el 2,4% i es preveu que s'acosti al 3% -quan l'any passat auguraren un 1,8% per al 99 i la xifra real dobla la de la resta de socis de la UE-; l'afirmació que només es pagarà un 7,7% pels interessos del deute és poc previsible, doncs tots els economistes alerten de la més que probable pujada del preu del diner; així com que «és més que optimista» esperar que el PIB pujarà un 3,7% real -descomptada inflació-.

El que sí quadra: beneficis per a la patronal i increments per a les FFAA

Si en anteriors pressupostos del govern PP, alguna cosa s'ha «justificat», al costat dels retalls socials, salarials i laborals, per tal d'«explicar» la reducció del dèficit públic, ha estat la venda dels sectors públics. Negoci tan rodó (veure quadre) no està en qüestió: ara és el torn d'Iberia, operació que coordina Merrill Lynch i el BSCH, i que ja té un 30% venut a institucions privades i un altre 10% a British Airways i American

Airlines, després de 3 anys d'injeccions de fons públics i reestructuracions que fan avui d'aquesta companyia una de les últimes joies rendibles de la corona. Li seguirà el poc que resta: ENATCAR, Sta. Bárbara,

Privatitzacions: atracament a l'Estat

Entre el 96 i el 98, la xifra ingressada per vendes duplica amb escreix l'ingressada en 13 anys de govern del PSOE. En només dos anys la privatització total de les «joies de la Corona» -les empreses públiques més rendibles: Endesa, Telefónica, Argentaria, Tabacalera, Repsol i Gas Natural-, han deixat al govern del PP 3,5 bilions de pessetes.

Això, regala molts beneficis als nous amos com demostra l'escàndol dels 45.000 milions que es repartiran 100 directius de Telefónica, com a premi a la seva política de: reestructuració de plantilles, creació d'Estratel; compra alevosa de la brasilera Telebras o Encotel argentina... És a dir, beneficis a costa de l'empitjorament de les nostres condicions laborals i salarials, i inclòs la sobirania d'altres pobles. A més, acoïllint-se a ERES, acomiaden a compte de l'Estat en forma de pre-jubilacions, estalviant-se entre un 10 i un 25% del salari de cada treballadors. Per aquesta via l'INEM ha pagat 100.000 milions l'any 99.

També és negoci rodó per als bancs que coordinen les privatitzacions. Així, ha facilitat que 6 bancs (Santander -avui BSCH amb la fusió amb l'Hipotecari-, Argentaria, BBV, La Caixa i Caja Madrid) es quedaran amb 48.000 dels 80.000 milions que ha pagat l'Estat com a «comissions bancàries» als coordinadors. I cal sumar-los «costos indirectes» que també hem pagat pels que només des del 96 s'han «esfumat» de les arques públiques un total de 336.000 milions de pessetes.

AENA, Paradors, Tansmediterrànea... Els ingressos de l'Estat per vendes seguiran l'any 2000.

Privatitzacions encobertes. Es tracta dels traspassos de la gestió d'empreses públiques i serveis a mans privades. La neteja està totalment subcontractada, ara s'aborda la tecnologia de la informació i les telecomunicacions, tot imitant els «èxits» de Catalunya i València. A Catalunya 31 àrees bàsiques del Servei Català de Salut ja són gestionades per empreses privades, exemple que ha començat a estendre's, tot fent que 14 hospitals de l'INSALUD privatitzaren la gestió dels historials dels pacients. Doncs bé, **els pressupostos, només en l'àrea de Sanitat, li destinen a aquestes privatitzacions un increment del 47%.** Aquesta és una de les àrees que el govern fa propaganda d'incrementar un 8% arribant als 4,5 bilions de pessetes.

Pitjor joc de mans fan amb **els pressupostos per a l'educació que, defensen, creixen un 10,6% sense dir que això representa les xifres menors de la dècada** doncs ja ha traspassat a les Comunitats Autònomes les competències i només li queden Ceuta, Melilla, l'educació a l'exterior i dues universitats. I que, a sobre, **incrementen en un 14% les subvencions a centres concertats privats,** especialment

d'educació infantil i ESO, a la vegada que només incrementen un 4% les beques, però mantenen l'altra via de subsidi als centres privats d'infantil amb beques per a aquest nivell de 77.000 ptes/alumne.

Per a adobar-ho més: **mesures fiscals per tal que continui la tònica de que paguin menys qui més tenen.** Com? Uns exemples de mostra: es redueixen al 18% les retencions per dividendes i els pagaments a compte de professionals; puja el mínim exent en l'impost per patrimoni a 18 milions; deduccions en la quota del IRPF del 25% per a programes de mecenatge; reducció en la base de societats; reducció de les cotitzacions socials com ho volia la CEOE encara que sigui un inicial 0,25% (40.000 milions menys per a l'INEM).

El conte de la lletera per arribar

a... una despesa social insuficient

Rodrigo Rato repeteix a tot arreu el gran "esforç social" que fa que les polítiques "prioritàries" (sanitat, protecció, educació, treball, infraestructures i I+D-investigació-) representen un 53,4 % de la despesa

total. Ja hem vist l'orientació que se'ls dona en sanitat, educació i I+D. Vegem la resta.

Infraestructures podria ser crucial, doncs una política d'obres públiques que atengués les necessitats socials, no només cobriria aquestes sinó que també generaria molts llocs de treball. Per això el PP llença a bombo i platerets el creixement d'aquesta inversió. Però, on? Resulta que la partida ordinària està congelada –és a dir, es redueix tant com puja la inflació-; la despesa pública per a vivenda es redueix el 3,8% per més que vingui acompanyada de promeses d'un gran "Pacte Social amb comunitats i ajuntaments per abaratir el

sòl"; així que l'únic increment espectacular és el de la inversió en projectes selectius: AVE-TAV, Aeroports... que no són necessitats «socials» dels treballadors i la joventut. Projectes subjectes, com ara el del TAV Madrid-Barcelona, a un Contracte-programa segons el qual l'Estat finançarà la inversió –100.000 milions l'any 2000- però traslladarà la gestió a una societat privada.

Ocupació i protecció als aturats. El primer que salta a la vista és que als pressupostos els 130.000 milions que rebia l'INEM l'any 99 queden reduïts a quasi res -3.000 milions- l'any 2000. I és que el pla social descansa, segons el PP, en la continuïtat de l'*Espanyabien* que els tècnics no auguren. Així, diu Rato que com hi haurà un creixement de 391.000 llocs de treball l'INEM recaptarà 141.000 milions -ja descomptats els 40.000 que s'estalvien les empreses-, la qual cosa permet gastar els 120.000 milions en que es valora el cost de les noves polítiques d'ocupació (més bonificacions empresarials). Però aquesta hipotètica recaptació no arriba per a tot: els pressupostos **baixen un 1,7% el munt destinat al 1,5 milions d'aturats sense cap prestació.** D'aquests, 60.000 dels 300.000 que a més són "de llarga durada i majors de 45 anys" percebran una «renda activa» a la qual es destinen els 50.000 milions : 52.000 ptes mensuals durant 6 mesos, prorrogables 4 més! A canvi de curssets i "tasques a la comunitat" que en realitat són un estalvi més en llocs de treball.

A tot allò que sigui cobrar el PP li aplica un 2% que ni tan sols cobreix la inflació del 99. Així el nou **Salari Mínim Interprofessional** que fixen els pressupostos és de 70.380 ptes.

Vegem les **pensions.** L'Estat asumeix el finançament de tota la sanitat i polítiques socials que

“Con la Iglesia hemos topado”

Un dels principals beneficiaris de la política de concerts a l'escola privada és l'Església. Tanmateix, a aquests empresaris de l'educació, no els comptabilitza als pressupostos com a ingressos, sinó que degut al Concordat l'Estat ha de pagar-los uns «mínim»: per abonar-los comptaven amb l'aportació voluntària de la declaració del IRPF, però aquesta va baixar un 10% els darrers 3 anys, per això el govern del PP els restableix el dret a una assignació mínima durant els propers 3 anys via pressupostos generals de l'Estat de 21.000 milions de pessetes anuals.

Negocio segur!

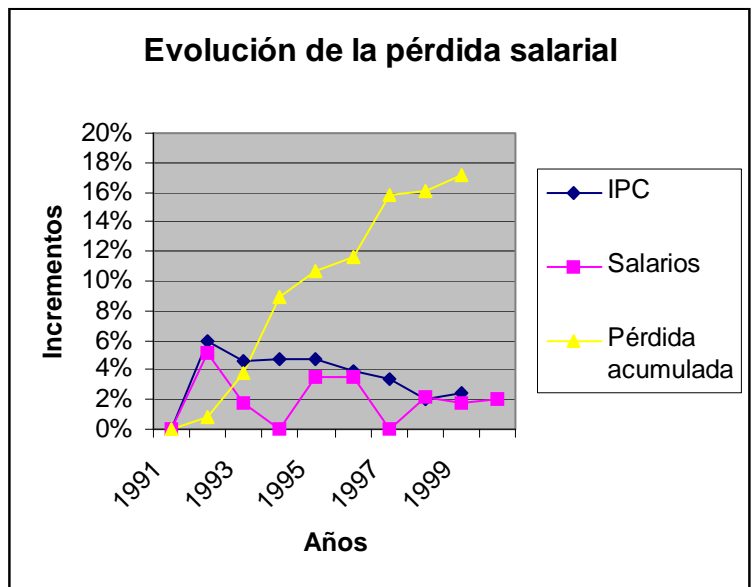
pagava la Seguretat Social, tot fent que aquesta aparegui amb un 0,1% del PIB de superàvit; per a l'Estat això es tradueix en un dèficit d'un 0,8% del PIB (200.000 milions). Què bones persones són! No entrarem aquí amb l'escàndol del "medicamentazo" que seguirà aclaparant els pensionistes –no hi ha canvis al respecte–, sinó que només analitzant l'augment del 5,6% per a pensions, com el nombre de pensionistes també ha augmentat un 1,4%, **cada jubilat rebrà un 2% de pujada, excepció feta de les pensions més baixes que rebran a més 3000 ptes.** No parlem ja dels 60.000 milions al fons de reserva per garantir les futures pensions doncs els mateixos tècnics asseguruen que són totalment insuficients. Només que el govern sap que per davant té l'actualització del Pacto de Toledo... i darrera els bancs bojos per aconseguir imposar-nos les jubilacions privades...

Ocupació i salari públic. Front el 4,6% de pèrdua del poder adquisitiu dels funcionaris durant els anys del PP, els pressupostos donen un **2% de pujada salarial** –ja per sota del 2,4% d'inflació prevista pel govern- i deixen uns fons de 13.000 milions que com a més ha de servir per cobrir compromisos anteriors (aniran aquí els augments per alts càrrecs pressupostats en 9.961 milions per l'any 2000?) queda **un 1,4% per a increments amb clàusules de "millores de la qualitat del servei", cal entendre productivitat.** Aquesta proposta ha estat acordada amb CCOO i CSIF, tot incloent el manteniment de la limitació de cobertura de vacants al 25% de les produïdes –només s'elimina per a l'administració local en municipis de menys de 50.000 habitants i guàrdia urbana-. Aquesta reducció directa de treball públic -que a més de poder reduir l'atur, podria destinar-se a serveis públics- té el sagnant complement de contractació amb diners públics d'eventuals, contractes a temps parcial i subcontrates similars a les d'ETTs.

Tampoc **no millora el terreny fiscal.** Tot al contrari, malgrat que han fet propaganda de que no augmentaran els impostos especials –l'alcohol, tabac i carburants- a fi d'evitar la inflació, per compensar les bonificacions a les rendes altes i el capital, **es graven els impostos indirectes –particularment el IVA-** que recauen sobre tots per igual essent un llast major per als qui menys tenen. Així els pressupostos preveuen que aquests ingressos siguin més elevats (8,66 bilions) que els directes (8,14 bilions). Inclòs en els directes, també es penalitzen les rendes més baixes: per IRPF s'ingressaran 5,17 bilions; per Impost de Societats (els qui acumulen bonificacions, desgravacions, etc...) només 2,67 bilions, i per Patrimoni tan sols 51.800 milions.

Enfrontar els pressupostos: una necessitat

El panorama real que presenten els pressupostos manté doncs els eixos de la política del PP els darrers anys, i el rentat de cara electoral ni tan sols s'aguanta sobre el conte de la lletera. El que és clar -tot i anessin bé les coses- és que empitjoren les condicions dels treballadors –actius, aturats o pensionistes–, així com les de la joventut. I si la lletera es trenca, els qui pagarem els plats trencats també està previst que siguem nosaltres. Això no és diferent d'anys anteriors,

però sí que té un marc diferent per la proximitat de les eleccions generals. Les raons per sortir a enfrontar aquests pressupostos són clares, i les probabilitats de guanyar en una lluita decidida són més grans, a més de trencar la tònica de desmobilització que manté les expectatives electorals del PP.

Tanmateix, hi ha crítiques que queden en estèrils debats parlamentaris i articles de premsa. Així, malgrat les condemnes als pressupostos de CCOO i UGT, la primera -juntament al CSIF- ha signat ja un acord amb l'Administració tot acceptant les retribucions del 2000, aixafant els drets -laborals i democràtics- dels treballadors i tractant de seguir mantenint una pau social que només afavoreix les expectatives del PP ara i al març. Denunciant aquesta primera entrega, s'han aixecat les veus en un manifest unitari d'UGT, CGT, ELA-STV, LAB, CIG, IAC...

No és només el futur dels treballadors públics el que es juga amb els pressupostos, sinó el conjunt de la política estatal, la que unifica a la patronal i els seus representants al Parlament, tant com ha de fer-ho per a enfrontar-los als treballadors i els sectors populars al carrer. Pel seu caràcter pot i ha d'unificar milers de protestes parcials i sordes que recorren el país, des de privatitzacions a retalls de personal i serveis, al TAV,... i inclòs els convenis del personal local que sempre lluiten sols i a posteriori de la firma dels pressupostos que els determinen. El pronunciament unitari d'UGT, CGT, CIG, ELA-STV, LAB, STES, IC, IAC... contra l'acord salarial no pot quedar en paraules, sinó que ha de ser el motor d'una lluita que no hem de deixar passar i per la qual hem d'exigir a CCOO que trenqui l'acord i se sumi a la mateixa.

Les declaracions dels dirigents de CCOO i UGT prometen mobilitzacions per novembre-desembre, tampoc no poden ser ni propaganda ni un simple acte testimonial. Ja és hora que des d'assemblees, seccions sindicals, o simplement grups de treballadors, pressionem a les organitzacions sindicals per tal que organitzin un pla de lluita, una resposta contundent que, democràticament organitzada, pari els peus a la política neo-liberal d'aquests govern i els seus socis capitalistes. Apostem amb força per això: és, a curt i mig termini, una necessitat.

Mª Esther del Alcázar

Aturar el feixisme

Arrel dels fets del 12 d'octubre a Barcelona el feixisme i el seu combat han passat a primera plana. Tanmateix, no es tracta d'un fenomen nou: és un problema de gran abast arreu d'Europa i hi hem de respondre, amb una lluita on ens juguem moltes coses.

El feixisme: un monstre fill del capitalisme

Sens dubte estem vivint una etapa de ressorgiment del feixisme. A casa nostra en tenim exemples recents amb diverses agressions contra immigrants (Sabadell), okupes (València), sindicalistes (seu de CGT a Sabadell) i indigents (Bilbao). El mes passat a Suècia, Bjorn Sodeberg, membre del sindicat SAC va ser assassinat a trets per feixistes i la seu del sindicat va ser atacada amb un artefacte explosiu. I no es tracta d'un fenomen aïllat, ja que té el seu reflex polític en partits d'ultradreta que han experimentat un fort creixement en els darrers anys: França, Suïssa, Àustria, Alemanya...

Es tracta de països que han viscut a la seva pròpia història les conseqüències més crues del feixisme, de manera que el seu ressorgiment s'ha de valorar en tota la seva dimensió. No es tracta ja de petits nuclis marginals sinó de partits que arrosseguen milers de joves i de treballadors. L'exemple de França reflecteix clarament com el feixisme es nodreix dels qui es veuen expulsats als marges del sistema: treballadors

precaritzats o aturats, joves sense expectatives, classe mitja depauperada... El capitalisme crea la misèria i la marginació, i el feixisme és el seu últim recurs per a mantenir "l'ordre" a èpoques de "crisi". El necessita per a poder respondre amb mà dura a les convulsions socials que provoca la seva carrera per a mantenir la seva tasa de guanys a costa d'empènyer a milions a la fam i la misèria, a salaris indignes i precarietat, quan ja no està disposat a

deixar els marges mínims per a respondre amb paliatius de la costosa despesa social. Quan el sistema parlamentari perd credibilitat i creix l'abstenció arreu d'Europa, el feixisme sorgeix finançat des del poder i atreu sectors populars amb un discurs demagògic però que els sembla l'única alternativa, desviant el rebuig al sistema contra minories ètniques, nacions oprimides, l'esquerra sindical i política...

«Democràcia» versus feixisme?

Més enllà d'operacions de maquillatge, l'estat encobreix i es fa còmplice de forma sistemàtica del feixisme. De fet, el coixí sobre el qual el feixisme es desenvolupa és un sistema legal que margina, precaritzava i criminalitza els joves i els treballadors siguin del país o immigrants.

Això es reflecteix també en el paper dels aparells repressius i judicials que s'ha fet patèticament evident amb l'empresonament de 14 joves antifeixistes mentre es legalitzava per cinquè any consecutiu l'acte feixista d'Ynestrillas en un espai públic de la ciutat. El 12 d'octubre els il·legals érem els antifeixistes, i els fatxes tenien la cobertura de la policia, el govern i els jutges. Però la repressió de la manifestació antifeixista i els empresonaments no van ser producte d'errors, de nerviosisme i ni tan sols de la política determinada d'un partit en el govern, sinó que s'emparen en un sistema legal regit pel Codi Penal de 1995, que fou acordat per tots els partits parlamentaris, inclòs Izquierda Unida. Un codi penal que legalitza la repressió contra tots els moviments que d'una manera o d'una altra qüestionen el sistema, sobretot els protagonitzats per joves.

És per això que no podem esperar trobar un aliat contra el feixisme en l'aparell judicial o repressiu de l'estat. No podem confiar que seran la policia i les lleis el que aturarà el feixisme; no té sentit cridar a Sabadell a la constitució d'una comissió paritària entre la guàrdia urbana i les plataformes antifeixistes, ni tampoc demanar presència de la policia en llocs com les fires de Girona, on fins ara no n'hi havia, per fer front a les agressions fatxes. L'única alternativa real, que hem de començar a construir des d'avui, és l'autodefensa. Organitzem mecanismes de seguretat des de les plataformes, on hi participi tothom: les assemblees, els veïns, els partits, les organitzacions dels barris... i fem-les massives. Aquest és el primer pas per aturar el feixisme.

Com es combat el feixisme: Unitat d'acció o Acció directa?

Defensar els presos del 12 d'octubre i exigir el seu alliberament incondicional i sense càrrecs, i fer-ho amb tots els recursos al nostre abast, era una tasca de mínims no només de solidaritat sinó de defensa pròpia de tots els partits i organitzacions d'esquerra. I aquesta lluita no s'acaba fins que el cas de la manifestació antifeixista sigui arxivat sense cap càrrec per ningú. Aquest és l'objectiu i en aquest combat no hi pot haver fissures.

Però això no pot quedar aquí, sinó que ha de servir per introduir una reflexió sobre l'ús del'acció directa, sobre com es va pensar i dur a terme la manifestació antifeixista. Concebre l'antifeixisme com el xoc d'uns quants contra la policia només va servir per aïllar el moviment: tant en la convocatòria de la manifestació com en el seu desenvolupament es volia reunir «poca gent, però convençuda», és a dir, disposada a acabar a pals amb la policia. Què hauria passat si les 10-15.000 persones presents a la manifestació per l'alliberament dels presos haguessin participat a la manifestació antifeixista? S'hauria tomat a celebrar l'acte d'Ynestrillas a Barcelona? Aquesta havia d'haver estat l'orientació de l'acte antifeixista, que

Unitat no és homogeneïtat (Trista confusió)

El dia 23, a la manifestació per l'alliberament sense càrrecs dels presos antifeixistes, no se'ns va permetre desplegar la nostra pancarta per estar signada per un partit polític. No acceptem ser considerats organitzacions «de segona», menys encara quan hem estat treballant a fons en la campanya, i ho seguirem fent. Poder aixecar la nostra veu, les nostres pancartes, les nostres banderes, ha estat reivindicació històrica de l'esquerra, del moviment obrer i popular, i només a pals, i de vegades amb morts, ens ho han impedit. Aquesta tradició democràtica que mai confon unitat amb homogeneïtat, que mai utilitza de la majoria per aixafar l'expressió de la minoria—que no l'acció, supeditada a les decisions assembleàries—, és una trista pèrdua per a un moviment que, pel que enfronta, hauria de ser ampliament unitari, és a dir, ampliament democràtic i per tant plural. Seria bo que en totes les manifestacions es veiessin tantes organitzacions com sigui possible i que es puguin expressar en pancartes i pamflets, posant de manifest que la protesta és en nom de col·lectius diversos.

Campanya per la retirada dels càrrecs.

La campanya en suport als presos i detinguts del 12 d'octubre continua amb l'exigència de l'arxiu del cas sense cap càrrec. Per això s'està duent a terme una nova campanya de recollida de signatures i es prepara un gran concert per pagar els advocats.

Des de la Lliga Internacional de Treballadors –la nostra organització internacional–, les seccions de França, República Dominicana i (gràcies al treball d'extensió dels nostres companys brasilers) de la CUT del metall de Minas Gerais, ja han enviat comunicats a les respectives ambaixades espanyoles exigint la llibertat sense càrrecs i la il·legalització dels actes feixistes.

d'altres anys havia reunit moltes organitzacions. És cert que no sabem els resultats d'una convocatòria així, però com a mínim s'hauria d'haver intentat.

En segon lloc hi ha qui veu els presos i els detinguts com una victòria del moviment, i en tot cas és una derrota, i una de les que té un cost més alt: no podem jugar amb la nostra gent. El nostre objectiu ha de ser polític: vèncer el feixisme i no pot ser el "d'exemplaritzar" la violència o demostrar com patim la repressió. Ambdues arribaran: l'una com a necessitat del moviment i l'altra com a la resposta de l'estat. No cal provocar-les. Finalment, l'ús de l'acció directa ha estat un pretext més per a la criminalització del moviment, per al linxament mediàtic i per les desorbitades acusacions penals. No podem donar més pretexts, no ens deixem criminalitzar i no perdem l'objectiu de seguir tenint a la majoria de gent al nostre costat per enfrontar i vèncer el feixisme. Perquè el més

greu és que tot això no ha servit per fer-lo recular. Només el podem aturar des de la unitat dels joves, els treballadors, els d'aquí i els immigrants, de tots els qui avui són les víctimes del capitalisme. Aquesta ha de ser la nostra força per vèncer el feixisme. Com ho fan els pobles que lluiten contra la neteja ètnica, màxima expressió avui del nazisme genocida. Per això també els hem de recolzar, perquè són els qui de veritat s'estan enfrontant al monstre que sembla despertar al cor d'Europa i en d'altres llocs del món. També del seu triomf en depèn el nostre.

Cristina Mas (4rt Història UAB)

Segurates, no! Autodefensa, sí!

Autodefensa? Sí, gracies

Ja fa anys les entitats de les barraques de les Fires de Girona, van decidir que els cossos de policia no entrarien al recinte de barraques. I l'Ajuntament va estar-hi ben d'acord, i encara més qui aleshores exercia de força repressiva, la Policia Nacional. I això, perquè, la decisió no era pas que les entitats mateixes s'encarregarien de la seguretat, sinó que el que en realitat s'acordava era que no entressin *uniformats* al recinte perquè emmig de les barraques ben fàcilment la policia es convertia en força repressora reprimida. La contrapartida fou doncs que, a banda de la proliferació de *secretes* amenaçant immigrants i certes organitzacions polítiques, des d'aleshores les mateixes entitats paguen una empresa "d'informadors", és a dir, de *segurates* de paísà. Així les coses, aquest any, els informadors en qüestió van fer-ne prou amb tres nits de barraques per enviar un noi a l'hospital d'una pallissa. La reacció de la comissió de barraques, amb intervenció de l'Ajuntament inclosa, ratlla la vergonya, limitant-se a un comunicat públic lamentant l'agressió i anunciant que s'havia exigint a l'empresa que prescindís dels individus que hi havien participat. Ni discutir la proposta de prescindir dels *segurates* i organitzar l'autodefensa; ni discutir de, si més no, no pagar un duro a aquesta empresa de professionals de la violència pels serveis fets, apallissat gratuïtament. Però el clau es va reblar quan, després que pul·lulessin amb tot llibertat durant nou dies, la darrera nit de barraques una banda d'*skin heads* va assaltar un barraca provocant ferits, en una claríssima agressió feixista amb components de racisme. Aleshores sí, va produir-se un intent espontani d'autodefensa, i aleshores també, van aparèixer els mossos antiavalots –que acabaven d'arribar d'una presumpta operació antidroga al barri de Font de la Pòlvora, que de fet era una exhibició propagandista de desembarcament massiu de *quasi-ninjes* que van assetjar literalment el barri durant tres hores- que van tallar-ho descarregant brutalment, aquesta vegada, contra els feixistes. Però ni així la comissió de barraques sembla disposada a articular una resposta i a reconèixer que no són les forces repressives, ni les de l'estat ni les privades, sinó que només les mateixes entitats poden organitzar l'autodefensa.

Tralla, 1er de Dret, UdG.

Fora el cop d'estat a Pakistan!!

Des del Pakistan hem rebut els comunicats del LPP (Partit Laborista del Pakistan) partit que va participar en el Congrés Mundial de la LITci.

L.I. envià un comunicat de solidaritat als companys a la vegada que presentava una protesta a l'ambaixada d'aquest estat. Presentem un resum de les notes rebudes.

Els militars prenen el control del Pakistan

El President de la Prefectura Conjunta del Comitè de l'Estat Major i Cap de l'Exèrcit, General Pervaiz Musharraf va destituir el Govern del Primer ministre Nawaz Sharif el dimarts 12 d'octubre. L'anterior primer ministre i el seu gremà van ser detinguts. Els militars van prendre els edificis claus a Islamabad el 12 d'octubre per la tarda, després que les ordres de destitució del general Musharraf es van donar a conèixer pels mitjans de comunicació estatals.

El general Musharraf en la seva intervenció per televisió va dir que tothom era conscient de la situació d'incertesa que el país havia travessat sota el govern de Nawaz Sharif: *"No només totes les institucions han estat deixades de banda i sistemàticament destruïdes, sinó també l'economia està en un estat de colapso."* *"Malgrat els meus consells, van interferir en les forces armades, la última institució viable que queda, de la qual tots vostès en tenen orgull i respecte en tot moment, per l'estabilitat, unitat i integritat del nostre volgut país."*

Aquesta va ser l'excusa immediata per a la presa del control pels militars, però les raons principals estaven profundament ficades a la present crisi econòmica i els seus efectes polítics. També tenen a veure amb la disputa amb l'Índia sobre Catxemira, en la qual el Govern de Nawaz carregà totes les culpes a l'exèrcit.

Per a renegociar els préstecs del FMI, el Govern de Nawaz Sharif havia donat un gir de 180° i s'enfrontà al Govern dels Talibans de l'Afganistan acusant-lo d'activitats terroristes contra el Pakistan. Pakistan és l'únic país del món que havia reconegut formalment el Govern dels talibans a l'Afganistan i els havia recolzat activament a prendre Kabul i altres zones de l'Afganistan. Aquest gir de 180° no va ser acceptat per diverses tendències religioses dins l'exèrcit.

L'economia estava absolutament convulsiona-da. L'esforç governamental per introduir l'impost general sobre les vendes (GST) va ser rebutjat exitosament per les associacions dels petits comerciants del Pakistan. Amb èxit van organitzar una vaga nacional el 4 de setembre del 99. En un intent d'aturar els comerciants, el govern, en contra de les instruccions del FMI, va retirar el GST i en va introduir un de nou. Mentre, els conreadors de cotó en tot el país estaven ocupant carreteres i organitzant manifestacions massives, exigint un augment en els preus del cotó. La poderosa Associació de Fabricants Tèxtil de Tot el Pakistan (APTMA) s'oposà a l'augment dels preus. El cotó arriba al constituir el 70% de l'exportació total del país. El Pakistan produeix el 10% de la producció mundial de cotó. El 10 d'octubre, una protesta nacional de camperols i conreadors de cotó va bloquejar per hores totes les carreteres principals.

En els darrers dos anys i mig va haver un canvi substancial en la consciència de les masses. A principi de 1.997, el Govern de Nawaz guanyà les eleccions generals amb un 40% del total de vots, obtenint una majoria absoluta de dos terços a l'assemblea nacional. Va emprar la majoria per introduir noves esmenes a la constitució contra els drets sindicals que quedaven, contra les minories, les dones i les petites nacionalitats. Va intentar posar la burocràcia sota el seu control absolut. Va voler un poder del tipus del domini imperial de Mughal en el qual les seves paraules havien de

traduir-se en accions en qüestió de segons. Va imposar un pla irracional de construcció de carreteres. Es van tirar a terra molts edificis històrics en aquest procés. Això comportà una reacció àmpliament extesa entra la població urbana. Però, malgrat la seva demagògia, va ser incapaç de portar a terme l'agenda del FMI respecte de la privatització ràpida de les principals institucions del sector públic com els ferrocarrils, telecomunicacions i electricitat.

Declarà la guerra a Índia i la va perdre. La retirada de la frontera va ser humiliant. Tots aquests fets van portar el Govern de Nawaz a aïllar-se del seu propi electorat religiós i també dels seus suports internacionals. El govern es tornà molt dèbil, inestable i aïllat, malgrat això, es va creure amb forces per imposar-se l'exèrcit. Amb aquest panorama, la presa de control per l'exèrcit no ha trobat cap resistència de les masses. Havia

un sentiment de confusió i, en un sentit, un sentiment d'alleujament. La possibilitat més probable és que instal·lin un govern civil titella sota el control dels militars. L'objectiu principal d'aquest anomenat govern civil serà l'aplicació ràpida de l'agenda del FMI. La presa de control pels militars és un nou retrocés per a l'esquerra i el moviment sindical del Pakistan.

(Extractes) Lahore, 20 d'octubre de 1.999

L'esquerra pakistanesa i la dictadura militar

El 18 d'octubre a Lahore, el comitè central de la Conferència Nacional de Pakistan (PNC), una aliança de set partits d'esquerra i radical burgesos, ha saludat la dictadura militar i exigit que la dimitida direcció de la Lliga Musulmana passi comptes.

Els partits d'esquerra que han donat suport a la dictadura militar inclouen el Partit Nacional de Treballadors (NWP) – que va nèixer el 2 de juny amb la unió del Partit Socialista del Pakistan, el Partido Awami Jamhuri i el Partit Nacional de Pakistan- i el Partit Comunista Mazdoor Kissan (CMKP). Aquests partits estalinistes han cercat alternatives a l'extrema descomposició dels partits burgesos sense analitzar l'essència del sistema capitalista. D'aquesta forma han arribat a la conclusió que els militars poden acabar amb aquesta corrupció mentre les masses es preparen per a la democràcia.

**Lahore, 27 octubre 1999
Faroq Sulehria (extractes)**

El LPP exigeix:

1 – Que l'exèrcit torni immediatament a les seves casernes.

2 - Que un govern provisional obrer i camperol sigui constituït.

3 – Aquest govern interí obrer i camperol hauria de celebrar eleccions per una nova assemblea legislativa.

4 – Que els drets democràtics siguin resturats immediatament.

5- Cap prohibició ha d'imposar-se contra reunions i manifestacions.

El LPP impulsarà la mobilització de la classe obrera i els pagesos per pressionar per aquestes reivindicacions: per la restauració dels drets democràtics i contra qualsevol intent d'imposar la Llei marcial.

Lahore, del Comunicat de Premsa, 13/10/99

Faroq Tarik dirigint-se a la Marxa dels Sense Terres a Río, després d'assistir al Congrés Mundial de la LIT-CI

Ocupació militar de la revista Mazdur Jeddohud

El 14 d'octubre l'exèrcit imposava la Llei Marcial, suspent la constitució. El General Musharraf va assumir el títol de "cap executiu de la República Islàmica del Pakistan", va disoldre les institucions i declarà: "Tot el Pakistan queda sota control de les forces armades."

El dia 21 d'octubre els militars entraren a les oficines de la revista setmanal Mazdur Jeddohud. A les 5.30 de la tarda un camió de militars va arribar a l'oficina i van entrar al centre de Recursos Sindicals del Pakistan. El comandant militar va interrogar a Shuaib Bhatti, editor de la revista i president del LPP sobre perquè a la revista sortien articles contra els militars i ordenà requisar tot l'equip, desmantellant l'oficina.

El secretari general del LPP, Faruk Tarik, i el president, Shuayib Bhatti, han fet una declaració comú qualificant aquesta incursió com un atac a la llibertat de premsa, contra el compromís que havien fet els militars de que la llibertat de premsa seria respectada.

La primera edició del setmanari Mazdur Jeddohud sortí el 19 d'octubre amb el títol: " No a l'Estat d'excepció" i feis una crida als treballadors per a lluitar contra la dictadura militar. Portava articles sobre la situació actual i el document en el qual el LPP proposava lluitar contra el cop. El LPP és l'únic partit a Pakistan que no ha donat suport a l'acció dels militars.

**27 d'octubre de 1.999.
Faruk Sulehria (extractes)**

Timor Oriental

sONUció per a qui?

Timor ha deixat de sortir a les primeres planes, suposadament amb la "solució" de la intervenció de l'ONU. Però la realitat és un altre. Per això, mentre formem part de la Plataforma en defensa de Timor i estem col·laborant activament a la gira que realitza per Catalunya el representant del CNRT, Estebao Cabral (veure actes al Tauló), volem actualitzar les nostres posicions, a la llum de fets que ratifiquen les diferències que hem vingut mantenint amb les organitzacions que formen part de la Plataforma i que van donar suport a la intervenció de l'ONU. Arranquem del anàlisi de notícies aparegudes a La Vanguardia en aquets dies.

El Secretari General de l'ONU vol una administració transitòria per Timor Oriental d'entre dos i tres anys,

en principi Annan preveu una força militar de quasi 9.000 soldats, 200 observadors militars, 1.650 policies. Una força inicial de 460 agents de policia farien la selecció, el reclutament i la formació de la policia de Timor.

Tota l'administració de Timor Oriental seria centralitzada sota una nova autoritat

anomenada UNTAET dependent del Consell de Seguretat de l'ONU, que tindria un portaveu per a informar els Timoresos i els mitjans de comunicació internacional. No sembla que es qüestioni la propietat fraudulenta dels grans latifundis per part de l'exdictador Suharto i militars indonesis, ni la concessió de les importants reserves petrolíferes (més grans que les de Kuwait) a un consorci Australiano-Indonesi.

La guerrilla es nega a ser desarmada. L'exèrcit que va recolzar les milícies manté dos batallons a Timor Oriental.

El comandant d'Interfet, l'australià Peter Cosgrove, paradoxalment, féu una crida en favor del desarmament de la guerrilla FALINTIL (Moviment d'Alliberament de Timor Oriental): "El que s'ha previst és que desarmem tots els timoresos orientals que no formin part de l'Exèrcit Indonesi". Mentrestant, Indonèsia manté dos batallons d'infanteria a Timor Oriental.

A principis d'octubre, l'ONU encara no havia localitzat 500.000 timoresos que suposadament es trobaven a les muntanyes, sense ajuda humanitària. 250.000 més es trobaven deportats a Timor Occidental (de sobirania indonèsia). En efectuar-se el referèndum la població de Timor Oriental era d'unes 800.000 persones.

Nosaltres pensem que l'ONU, que no va defensar la seguretat dels timoresos ni durant ni després del referèndum, ocupa ara Timor Est per garantir que les riqueses, el petroli i les terres continuïn en mans que no són les dels seus propis habitants. Per això reclamem la independència efectiva de Timor Oriental i l'expropiació de les seves riqueses per part del nou estat.

Timor ha deixat de sortir a les portades dels diaris, suposadament amb la solució de la intervenció de l'ONU. En canvi, la realitat és una altra. Per això, mentre formem part de la Plataforma en defensa de Timor i estem col·laborant activament en la gira que realitza per Catalunya, el representant del CNRT, Estebao Cabral (vegeu els actes al Tauló), volem actualitzar les nostres posicions, amb uns fets que ratifiquen precisament les diferències que hem anat mantenint amb les organitzacions que formen part de la Plataforma i que van donar suport a la intervenció de l'ONU. Arranquem de l'anàlisi de notícies aparegudes a *La Vanguardia* aquests dies.

Pilar Rubio

Llibertat per Mumia Abu-Jamal!

Als EUA s'ha aplaçat altre cop l'execució d'en Mumia, gràcies a la represa de la campanya internacional en contra; tot i això el fet que continui trobant-se al corredor de la mort fa necessari de continuar la campanya exigint la seva llibertat immediata. Amb aquest fi, reproduïm un extracte de la crida de la *Secretaria de Negros e Negras* del PSTU (secció brasilera de la LIT-ci).

"(...) l'exlíder dels Panteres Negres i periodista nordamericà Mumia Abu-Jamal, condemnat l'any 1982 a pena de

mort, acusat d'haver assassinat un policia blanc. La presó, el procés i el judici van estar marcats per tot tipus de maniobres i manipulacions destinades a fer que Abu-Jamal es transformés en un "exemple" per als negres nordamericans i nordamericanes.

Des d'aleshores, en Mumia és al corredor de la mort i si no ha estat executat és perquè les mobilitzacions a tot el món ho han impedit. (...) Amb la seva execució, l'actual governador de Pennsilvània, Thomas Ridge, vol enviar un claríssim missatge al moviment negre, a l'esquerra i als defensors dels drets humans a tot el món: de res no serveix lluitar.

Per fer-nos una idea de la gravetat de la situació, cal recordar que aquest és el 171 decret de mort signat per aquest mateix governador des de 1994 i que, a Pennsilvània, on tot just el **9% de la població és negra, el 62% dels presos que hi ha al corredor de la mort són afro-descendents.**

(...) Cridem tots els sindicats, entitats estudiantils, polítiques i populars a **expressar el seu rebuig a la condemna d'en Mumia, exigint el seu alliberament immediat.**(...)

E-mails de la campanya youth4mumia@hotmail.com - mumia@webcom.com - **www.mumia.org** o **www.iacenter.org**

Wilson H. da Silva, membre de la Secretaria de Negros e Negras del PSTU (Extractes d'Opinio)

Fernando De la Rúa, candidat de l'Aliança UCR-Frepaso¹ va derrotar àmpliament al peronista Eduardo Duhalde en les eleccions presidencials del 24/10. En tercer lloc es va col·locar l'ex-ministre d'Economia Domingo Cavallo. Va ser una clara expressió de "vot de càstig" a les conseqüències econòmiques i socials dels 10 anys de govern de Carlos Menem i a l'oberta corrupció que el va caracteritzar. Contràriament el desig de canvi, encara que sigui moderat, de la majoria dels argentins, a poques hores del triomf el futur president prepara un dur ajust econòmic i crida el peronisme a "consensuar polítiques".

El gran triomfador d'aquestes eleccions va ser el radicalisme, que en el 1995 havia quedat relegat al tercer lloc darrera del PJ i del Frepaso. Però la reacció de la població després dels comicis va estar molt lluny de l'eufòria de 1983, després de la dictadura militar, o de 1989, quan va triomfar Menem. Sols van festejar alguns milers de militants aliancistes. En general, hi ha bastant escepticisme sobre que alguna cosa canvi i això era fins i tot el que manifestaven els propis fiscals electorals dels principals partits patronals.

La crisi del peronisme

El peronisme, amb el percentatge de vots més baix de la seva història, és el gran derrotat en aquestes eleccions: va perdre el govern nacional, nombrosos diputats i les governacions de diverses províncies de l'interior del país. És cert que va retenir el poder en l'estratègica província de Buenos Aires (i en eleccions anticipades havia guanyat a Santa Fe i Córdoba). Però això està lluny de compensar les pèrdues sofertes.

Aquest resultat electoral és una expressió de l'esclera irreversible de la relació del peronisme amb la classe treballadora (de la que va ser la seva direcció històrica durant dècades) encara que electoralment es manifesta si més no d'una manera esmortida. En l'aparell peronista la crisi segurament serà molt més aguda. Menem i Duhalde ja han sortit a responsabilitzar-se públicament per la derrota.

Per la seva part, el governador electe de Buenos Aires, el peronista Carlos Ruckauf, va realitzar declaracions conciliadores cap De la Rúa. Apunta així a la necessitat que haurà d'arribar a acords amb De la Rúa en els plans d'ajust i en els fons que requerirà per poder governar la província. Una actitud similar ha adoptat la peronista CGT: li va oferir al futur president "un any de treva" a canvi de mantenir el control dels fons de les obres socials.

Recordem que després de 1983, després de la derrota contra l'Alfonsín, el peronisme es va trencar en dues fraccions. És molt possible que aquesta situació es repeteixi ara a major escala, amb diversos dirigents i sectors apostant al "salvis que pugui".

Frepaso: una de cal i una de sorra

El resultat de les eleccions va ser altament contradictori per a aquesta força política. Per una banda, va formar part de la llista guanyadora a nivell nacional i va sumar nombrosos diputats. Però, per una altra banda, Graciela Fernández Meijide (la seva única candidata a governador) va perdre la batalla per la governació de Buenos Aires, traient un 8% de vots

Elecciones a l'Argentina Ganya De la Rúa

Es ve el "paquetazo"

menys que De la Rúa. Possiblement aquest fet es va deure a les acusacions "d'atea, anticlerical, pro-avortista" que li va fer el seu rival, Ruckauf (acompanyades per una campanya de l'Església) i el recolzament que va donar Cavallo a la candidatura de Ruckauf.

El cert és que aquesta derrota accentuarà la crisi de la força política. El Frepaso va néixer amb un perfil de centreesquerra i la proposta de trencar el bipartidisme. La formació de l'Alianza junt a la UCR ja va significar una clara dretització del seu perfil, el que es va accentuar amb el triomf de De la Rúa en les internes. S'obre així una contradicció entre aquest gir dels dirigents i un important sector de quadres i militants provinents dels sindicats, de l'esquerra i del "peronisme combatiu".

Ja es veuen elements de ruptura, com en la fractura de la direcció dels sindicats de La Matanza i en el fet de que fiscals electorals de l'Alianza hagin reconegut que van votar a l'esquerra.

L'esclat d'aquesta contradicció es venia postergant amb l'argument de que havia "que guanyar a Menem i a Duhalde". Aviat Menem ja no estarà, però el Frepaso va perdre la província de Buenos Aires i la sensació de molts dels seus militants és que "vam acabar treballant per als radicals".

En aquest marc, és molt important l'actitud que prendrà la CTA², la direcció de la qual treballa clarament a favor de l'Alianza i els seus sindicats són majoritàriament de treballadors estatals que seran els més afectats pel futur ajust.

Tot això ratifica la importància que té per als revolucionaris l'activitat dins d'aquesta central.

Es ve "el paquetazo"

Més enllà d'aquests anàlisis i hipòtesis, una cosa és segura: l'imperialisme i la burgesia intentaran aprofitar les eleccions per descarregar sobre les espatlles dels treballadors el cos de la crisi econòmica. El futur ministre d'Economia, José Luis Machinea, ja va anunciar un retall de 2.500 milions de dòlars en el pressupost del proper any i la necessitat d'augmentar la recaptació impositiva en uns altres 2.000 per complir amb les fites promeses al FMI, com a requisit per refinançar el deute externa.

Juntament amb això, la decisió de mantenir la paritat 1 peso = 1 dòlar, obliga a la burgesia i al govern a haver de baixar durament els costos laborals per a millorar la competitivitat dels productes argentins. La qual cosa significa rebaixa salarial i major flexibilització.

La votació de l'esquerra

L'esquerra es va presentar dividida en diverses llistes a aquestes eleccions. No obstant, a pesar d'aquesta divisió, va aconseguir una bona votació de conjunt de 557.426 vots, el 3% dels votants (veure requadre). A més, hi ha una dinàmica de creixement: en el 1995 va aconseguir el 1,77% i en el 1997 el 2,5%. El que mostra que una candidatura unificada, amb perfil obrer i combatiu, com va proposar el FLS, es pogut permetre crear un pol de referència molt més sòlid i significatiu.

En aquest marc, Izquierda Unida va obtenir la votació més alta, amb bons resultats en la Capital Federal (1,8% a president i 2,5% a diputats) i els districtes del Gran Buenos Aires, amb xifres superiors al 1,5%. Una altra dada important és el fracàs del projecte electoral del Partido Obrero de Jorge Altamira que es va negar a qualsevol proposta unitària i s'ho va jugar clarament a donar un salt i superar a totes les demás corrents, però va tenir un clar retrocés sobre les eleccions anteriors. Altres corrents, com el PTP (ex-maoistes) i el MAS van cridar al vot en blanc.

Els militants de la LIT, agrupats en el Frente de Lucha Socialista, van participar de les llistes d'IU amb candidats a diputats nacionals i candidats municipals en districtes del gran Buenos Aires. En tres municipis (Bahía Blanca, Zarate i

Això, en el marc d'una crisi política i institucional que les eleccions han atenuat però no eliminat. Malgrat la muntanya de vots que va rebre, el de De la Rúa serà un govern dèbil. Conscient d'això –i seguint els consells de l'imperialisme i els sectors burgesos més importants– ha començat a plantejar la necessitat de "consensuar polítiques" al PJ i a Cavallo. És a dir, a treballar junts per aquest "paquetazo", possiblement des del Congrés.

Però, tot el que ha passat aquest any indica que no els hi resultarà molt fàcil. Possiblement des del seu inici, el govern de De la Rúa tindrà que enfrontar la resistència dels treballadors i el poble. La major prova d'això és que el 28 d'octubre, a quatre dies del triomf del candidat radical, es va donar una aturada dels docents de la Capital Federal exigint al govern municipal (encapçalat per De la Rúa) la retirada d'una llei que atempta contra els drets laborals dels treballadors municipals.

Comodoro Rivadavia) els candidats del FLS van encapçalat les llistes municipals.

Es van realitzar tasques d'agitació, pintades i es va participar amb la columna de companys i oradors en els actes de final de campanya a la Capital Federal, Bahía Blanca i Comodoro Rivadavia. Finalment es va participar a les tasques de fiscalització de la votació.

LIT-Lucha Socialista es va bolcar especialment a les campanyes de Bahía Blanca i Comodoro Rivadavia, mentre que el Comitè d'Enllaç ho va fer a la ciutat de Zárate. El conjunt de la campanya va permetre obrir i enfortir el treball polític. A la seva vegada, la incorporació de nous companys a les activitats, i la recuperació d'ex-militants, permeten la possibilitat d'un creixement de les files de la LIT a l'Argentina.

Alejandro Iturbe

Lucha Socialista (Sección argentina de la LIT-CI)

Partit	Vots	%
Izquierda Unida ¹	158.028	0,85
Partido Humanista	131.902	0,71
Partido Obrero	113.669	0,61
Frente de la Resistencia	66.603	0,36
P. de los Trab. Socialistas	43.057	0,24
P. Soc. Auténtico	43.367	0,23
	527.426	3

Notes

¹ UCR: Unión Cívico Radical- Un dels dos principals partits (junt amb el peronisme) de la burgesia argentina. El seu candidat presidencial, encapçala actualment el govern municipal de la Capital Federal.

FREPASO: ruptura del peronisme, és el nucli per a un important sector de l'anomenat "peronisme combatiu" i a ex-militants del PC i d'altres forces d'esquerra i a la majoria dels dirigents sindicals de la CTA (Central de Trabajadores Argentinos)

² CTA: Central de los Trabajadores Argentinos. Nova central originada en la ruptura de la CGT

³ En les eleccions a governador a Córdoba (realitzades de forma anticipada) la Unidad Popular encapçalada pel dirigent de la CTA Luis Bazan i integrada per Izquierda Unida i el Frente de la Resistencia, va treure el 2,5% dels vots

El nostre company Jaime, cap de llista per Comodoro Rivadavia, dirigent ex-petrolier i actualment del personal no docent de la Universidad de la Patagonia.

1. La mobilització per Timor ha aprofundit el descrèdit del Parlament

Les grans mobilitzacions per Timor que va protagonitzar la societat portuguesa a principis de setembre van traduir-se en múltiples manifestacions i altres expressions de democràcia directa. (...) Fou una gran mobilització que demostrà que eren falses les anàlisis que havien passat a l'oblit definitiu les grans accions polítiques als carrers. La veritat és que van reeditar-se imatges viscudes el 1974 i 1975 els anys de la mobilització revolucionària posterior al 25 d'Abril. També ara, com aleshores, el funcionament de les institucions legislativo/parlamentàries van quedar completament submergides per la mobilització. La veritat és que durant tota la crisi de Timor l'Assemblea de la República mai no va reunir el seu Plenari... i el poble no les va trobar a faltar ni va recordar-se'n. El Plenari Popular que expressava el sentit de la mobilització estava permanentement reunit davant de les Ambaixades dels EUA i de l'ONU, a Lisboa.

Aquesta realitat contrasta, i explica en bona part, l'augment de l'abstenció a les eleccions per l'AR que es van realitzar el 10 d'octubre, (...) L'existència de quasi un 40% d'abstencionistes (3.309.000 electors) és un senyal del descrèdit d'un Parlament en què, legislatura rere legislatura, s'aproven mesures contra els drets dels treballadors i la joventut.

2. Gir a l'esquerra

2.1. Gran derrota de la dreta

La dreta és la gran derrotada d'aquestes eleccions. El PSD va tenir 1.733.589 vots i el CDS/PP va obtenir 449.253 vots. De conjunt (PSD+PP) van perdre 350.000 vots i 5 diputats, respecte 1995. (...)

El fet que el PSD no tingués un projecte polític diferent, diferent del de la subordinació a la Unió Europea, la política de la patronal i privatizadora aplicada pel govern del PS, va col·locar el PSD en la tesitura de presentar-se com a *més capaç*, sota el lema "En quatre anys ho fem millor". Sense direcció reconeguda i sense un projecte diferent del del PS, la dreta tenia una derrota assegurada.

2.2. El PS/govern guanya... però té "targeta groga"

El PS va governar durant 4 anys, sense una gran oposició parlamentària i, el que és més important, sense una gran oposició de les lluites del carrer, (...) Aquesta situació va permetre al PS el gran objectiu de voler aconseguir la majoria absoluta (...) Malgrat haver obtingut 2.359.561 vots i ser el partit vencedor de les eleccions, el PS va veure el seu govern capitalista contestat per la citada abstenció i pel reforçament dels partits de la seva esquerra. Va perdre 220.000 vots en relació a 1995 i no va aconseguir la majoria absoluta (116 diputats) amb l'obtenció de 113 diputats. El fet que hi hagués una transferència de vots cap a l'esquerra, a la qual corresponen 4 diputats, va permetre un estancament conjuntural a la crisi electoral del PCP i va permetre la gran victòria electoral del *Bloco de Esquerda* que pot portar-li "mals de cap" al govern del PS.

Tot i ser el vencedor formal de les eleccions, el primer lloc del PS sembla acompanyat d'una "targeta groga" al govern anterior.

2.3. Contra el Govern: l'esquerra reforça la seva votació.

Amb la mateixa claredat que a les eleccions europees afirmarem que el PCP/CDU continuava perdent vots, diputats i terreny polític, ara afirmem que el PCP/CDU **va estancar conjunturalment** la dinàmica de pèrdua de diputats, fins i tot recuperant-ne 2 (un a Braga, un altre a Setúbal) i, gràcies a una abstenció major, va guanyar un 0,4% de vots, és a dir una lleugera pujada percentual tot i haver obtingut 20.000 vots menys que a les eleccions de 1995. (...)

La majoria foren petits augments del ordre del 1% (...que...) foren en conjunt suficients per estancar el descens dels anys anteriors. Amb tot, cal que destaquem que l'estancament no es realitza (...als...) tradicionals centres obrers. I també assenyalar que el fet que es mantinguin els vots del PCP/CDU significa que el B.E. no va tenir un gran impacte en l'electorat del PC.

També a l'esquerra, i amb significat nacional, tenim els vots de l'**MRPP**. Aquest manté una votació pròxima als 39.500 vots que signifiquen 1000

Eleccions a Portugal

Amb l'elecció de 2 diputats del *Bloco de Esquerda*,

L'Esquerra combativa al Parlament!

menys que l'any 1995. (...) Tot i mantenir encara una votació raonable es nota que comença a patir l'impacte del *Bloco de Esquerda*.

3. Gran votació del *Bloco de Esquerda* : l'esquerra combativa és al Parlament!

EI.B.E. va duplicar els vots el juny passat i va obtenir 131.867 vots, i dos diputats pel districte de Lisboa.

Fou una excel·lent votació amb percentatges superiors a la mitjana nacional a les grans ciutats i els suburbis proletaris i populars de la regió de Lisboa.

(...) Amb aquestes votacions el BE va trencar la barrera del "vot útil", almenys als districtes de Lisboa i Porto esdevenint així un referent de l'esquerra, al país. Per continuar el camí de creixement com una força combativa lligada als moviments obrers, estudiantils i populars (... ha de...) dotar-se de les polítiques d'unitat adequades contra el govern del PS.

L'elecció d'un grup parlamentari del *Bloco de Esquerda* permetrà una intervenció qualitativament superior a la vida política del país. Tots aquells que vulguin construir una alternativa revolucionària internacionalista, inserits al B.E. tenen ara excel·lents oportunitats d'intervenir als moviments socials, sindicals i associatius ja que la seva intervenció a la lluita de classes podrà ser recolzada per un referent a la lluita parlamentària.

16 d'octubre 1999

João Pascoal

FER secció de la LIT-CI a Portugal

Amb motiu dels darrers fets en la lluita dels estudiants de la UAM (Universitat Autònoma Metropolitana) de Mèxic, els companys del POS (Partido Obrero Socialista), secció mexicana de la LIT-CI, van demanar la solidaritat internacional a la qual ens hem sumat. Extractem a continuació el seu informe i cridem a organitzacions i col·lectius enviar faxes de protesta a l'ambaixada de Mèxic (91-369 38 17) i fet-nos arribar la còpia per a enviar-la als companys.

Mèxic: sis mesos de vaga a la UAM Prou repressió!

Des de fa sis mesos la universitat més important del país es troba en vaga a causa de la imposició de quotes; l'objectiu estratègic del govern és eliminar el caràcter gratuït de l'educació marcat a l'article tercer de la nostra constitució i que la universitat s'hagi de sostenir amb els diners del poble treballador. Aquesta mesura va ser un compromís contret pel govern d'Ernesto Zedillo amb el FMI i el BM com a condició d'un préstec atorgat per aquestes institucions per resoldre la delicada crisi en l'economia nacional.

Ara la vaga ha entrat en una fase crítica. Les autoritats no volen cedir en el punt més important de la plataforma del moviment estudiantil: un congrés democràtic i resolutiu. De realitzar-se aquest, implicaria posar a la discussió a més de 400.000 universitaris que decidirien el tipus d'universitat que requereix el país. Es discutiria des de la Ley Orgánica, que és la llei màxima de la UNAM, el Reglamento General de Pagos, ... Tot això tornaria encara més difícil la situació pel Rector i la Junta de Gobierno; a més, es correria el risc de que aquest exemple pogués estendre's cap a les altres universitats de la província i les seves organitzacions sindicals (cada província té la seva universitat, i a cadascuna d'elles els projectes de privatització i augment de quotes han anat avançant). Però no solament representaria un exemple pels estudiants de tot el país, sinó també pels treballadors d'indústries com l'elèctrica, que tant la burgesia com la

burocràcia sindical continuen insistint en el seu projecte de veure-la privatitzada.

El Rector no vol cedir i per això fins el moment s'ha negat a dialogar amb el moviment estudiantil. La seva aposta és que un allargament del conflicte acabi per derrotar-lo, o bé causar una fractura en el seu interior que li permeti contar amb millors condicions per un possible procés de negociació en el qual es prendria una decisió pràcticament unilateral.

Formant part d'aquesta política, el règim i les autoritats universitàries han organitzat en els últims dies una forta ofensiva en contra dels estudiants.

El dia 15 d'octubre, el govern del PRD va colpejar brutalment una manifestació dels estudiants. En aquesta repressió va sortir fortament lesionada la germana d'una companya del POS.

El dia 20 d'octubre, va ser segrestat a les 13,40 hores el company Ricardo Martínez per membres de l'exèrcit mexicà vestits de civil, i fins el moment que escrivim aquestes línies encara no ha aparegut.

En dies passats, el nostre company de la Juventud Socialista, Cristian Sánchez, va ser expulsat del Colegio de Bachilleres (estudis de nivell mig superior) per la seva participació a la vaga.

Juventud Socialista del POS

El passat mes d'octubre va morir el company peruà Santos Dávila Bravo, dirigent obrer de llarga trajectòria en el Sindicato de Trabajadores de Cuajone i del Partido Socialista de los Trabajadores (secció de la LIT-ci al Perú). Com van expressar els companys del Secretariat Internacional "per a nosaltres Santos representava la tradició del proletariat miner peruà i la neta i heròica trajectòria d'un trotskista que va saber tocar el cel amb la seva classe en plena situació revolucionària i va suportar junt a ella els riscos de l'infern al qual les multinacionals i els Governos de torn van condemnar als treballadors peruans en les últimes dècades". En cadascuna de les lluites diàries que abordem, la seva memòria de revolucionari estarà present.

**Company Santos,
fins el socialisme
sempre!**

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Suscripció a Lluita Internacionalista

Nom i cognoms .....
.....
Adreça .....
Població..... CP.....
Telèfon ..... Idioma en que vols rebre **Lluita Internacionalista**.....

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es
<http://personal3.iddeo.es/li>
Tel-fax 93- 296 68 89

LI